

IOL WILLIAM TARIN

del C. N. Tarragona, tripulat per Sihigentaler, Dalmau, Alasà i Galofra. Tim. Pinet.
(Actuals Campions de Catalunya en iols a quatre)

A la de 50 metres "crawl" hi participaren M. L. Vigo, 55"; P. García, 56"; Arenas, 1' 7"; Vila, 1' 9"; Torres, 1' 12", i Vila. Fou una cursa disputadíssima entre les dues primeres, les quals demostraren els avenços que han fet i l'interès en abastar la victòria.

Nove. — Partit de water-polo internacional entre el Rari Nantes i el C. N. Barcelona.—Era el que hom esperava amb més ansietat. Els resultats aconseguits per un equip del nostre primer cercle, en terres d'Alemanya, feia que es fessin pronòstics de tota mena.

Sota les ordres d'En Baidés, els equips s'arregleraren així: Rari Nantes: Cazzaniga, Beretta, Gavazzi, Gazzaniga, Panza, Valle i Rimini. Barcelona: Cruells, Vila, Tusell, Basté, Fontanet, Bierhalter i Trigo.

Tirà la pilota de sortida el cònsol d'Itàlia.

El partit fou disputadíssim i renyit en extrem, i en el que els dos equips lluitaven amb entusiasme i encert. A la poca estona de començat, el Barcelona, per obra d'En Bierhalter, marca el seu primer gol, que ve seguit de l'empat per obra d'En Panza. El joc continua mogut i En Fontanet marca dos gols seguits, el segon de penaltí. Abans d'acabar aquesta part En Panza encara pot marcar-ne un altre per al Nantes.

En la segona part els del Barcelona, que durant la primera part potser no s'havien entès gaire, comencen a precisar un xic més les passes i a fer un joc molt vistós i bonic. En aquesta part En Trigo, pel Barcelona, i En Rimini, pel Rari Nantes, marquen la resta de gols fins quedar 6 a 4 a favor del Barcelona. L'últim gol de tots, entrat per En Trigo, fou el millor de tot el partit.

Els italians no demostraren ésser uns grans tècnics del water polo, però el suficients conecixedors del mateix i sobretot entusiastes per suplir moltes de les deficiències de tècnica. Els nostres, en canvi, més científics, però menys coordinats, feren un partit irregular, si bé sempre creiem que poden guanyar.

No ens volem acostumar a citar noms ni per alabar tasques ni per censurar-les. Entenem que fa més mal que no pas bé. Si podem dir, però, que hi hagué algú del qual esperàvem més, i d'altres que es portaren millor del que ens tenen acostumats.

En Baidés, arbitrant, estigué com sempre sap fer-ho, és a dir, molt encertat.

La gent sortí extraordinàriament complaguda d'un festival que constituí un èxit més per al Club organitzador.

EL SEGON FESTIVAL AL C. N. B.

Tusell guanya els 100 m, braça i el Barcelona obté una victòria esclatant en els relleus 250 m., però en water-polo no fa més que empatar

L'èxit aconseguit en el primer festival, pot dir-se que va repetir-se al segon dia. Totes les proves foren molt interessants. Hem de ratificar-nos en a nostra primera impressió respecte els italians, si bé en aquest segon dia demostraren potser una més gran valer que el primer dia, sobre tot en water-polo.

Les forces entre el Rari Nantes i el Barcelona, estan molt anivellades, puix mentre els uns dominen en determinades curses, els altres ho fan en altres.

Veiem, però, els resultats:

Primer. — Partit de water-polo de tercera categoria entre el Club de Mar i el Barcelona: Els equips s'arregleren així: Club de Mar: Prat, Achon, Cabani, Sanfeliu, Alvarez, Serfina i Gibernau. Barcelona: Trigo III, Solà, Majó, Pinillo, Granicher, Palou i Brull. Jugaren un partit que fou dut en tot temps a un tren

fantàstic i en el qual els empats se succeïen constantment. Els gols del Club de Mar foren entrats tots tres per Gibernau, i els del Barcelona un per Pinillo, un per Brull, un per Palou i l'altre per un defensa mateix del C. de Mar. Quedaren, doncs, 4 a 3 a favor del Barcelona.

Segon. — 500 metres estil lliure (internacional): Cursa sense història, en la qual Valle arriba amb el temps de 8'15", seguit de Peredejordi, al qual cal agrair la seva participació, malgrat no estar entrenat per a aquesta mena de curses, on esmerça 8'29" 2/10. En May, molt voluntariós, així com Sagalà, acabaren en 9'16" i 9'28", respectivament.

Tercer. — 33 metres infantil: Els xicots del C. N. Barcelona, en aquesta cursa demostraren ésser uns bons estilistes. Arribà primer l'Artal, 24" 4/10, Rebollo 29" 2/10, Puig 31".

Quart. — 100 metres espatlla (internacional): La manca d'entrenament de Cruells i regué força interès a la lluita, essent però ben disputada. Panza, del Rari Nantes, va guanyar, amb el temps de 1'28" 4/10; Cruells hi esmerça 1'33". García i Arnó seguiren per aquest ordre amb 1'41" i 1'47", respectivament.

Cinquè. — 100 metres braça de pit (internacional): Aquesta fou, sens dubte, la cursa més emocionant de la Vetllada. En Tusell en fou l'heroi. Realitzà una cursa esplèndida i aconseguí guanyar a Cazzaniga per més de tres metres. Els resultats foren: Tusell 1'35", Cazzaniga 1'37", Fretos 1'43", Mariani 1'49", i Comin.

Sisè. — 250 metres relleus 5 x 50 (internacional): El Barcelona en aquesta cursa presenta dos equips, entre els quals quedà reduïda la lluita, puix de seguida aconseguiren tots dos treure gran avantatge als italians. I és que el Barcelona compta actualment amb un lot esplèndid de bons corredors de 50 metres. Es

El Centre d'Esports de Sabadell demana que el pròxim Campionat de Catalunya sigui expressió fidel de la veritable vàlua del futbol calalà

Divendres passat, dia 26, va tenir lloc, al teatre Eulerpe, la reunió general ordinària per a la renovació de la Junta Directiva.

Va precedir a aquesta reunió una d'extraordinària, la finalitat de la qual era augmentar la quota a 48 pessetes nuals, començant a regir des del setembre propi-vent. Va aprovar-se.

En l'ordinària, després de llegida la Memòria, l'estat de comptes i totes aqueles coses que ja ens sabem de memòria de totes les assemblees, van sortir elegits els senyors:

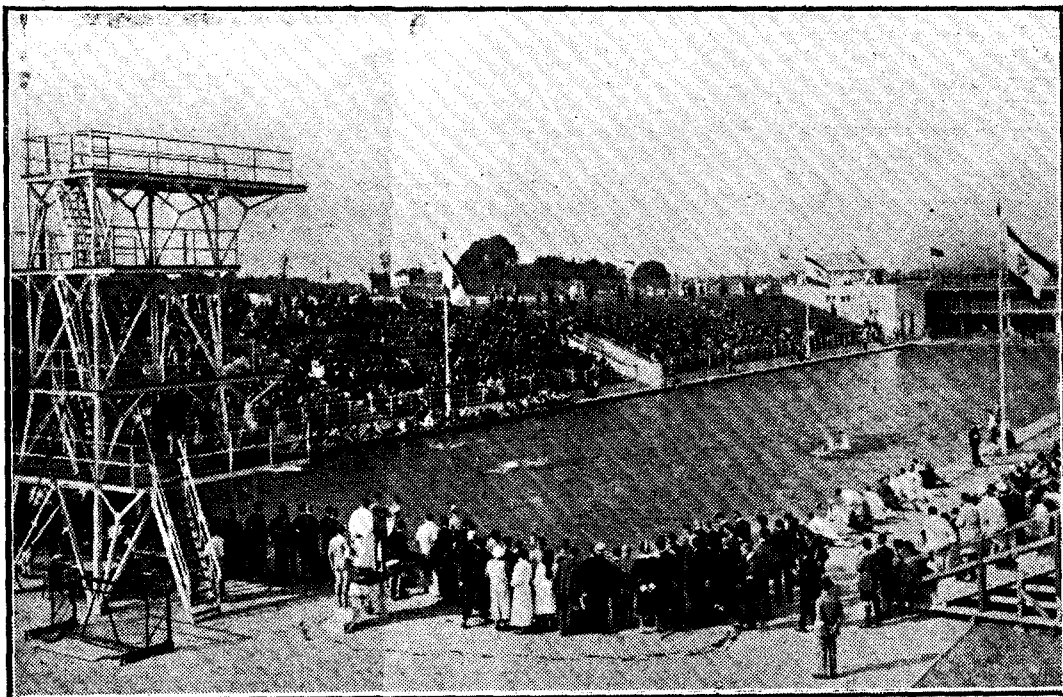
President, Joan Sans; secretari, Pere Girabent; tresorer, Damià Domènec; comptador, Estanislao Escorihuela; vocals: Joan Figuerola, Samuel París, Joan Gutés, Josep Albareda, Antoni Sala.

Aquests, juntament amb els senyors Joaquim Montané, vice-president; Francesc Retorz, vice-secretari; Josep Giralt i Isidre Brossa, vocals; seran els que tindran cura de la feixuga tasca per a l'exercici que s'acosta. Molta sort.

A més a més de les disposicions generals va presentar-se a la deliberació de l'assemblea la proposició que més avall copiem.

Va aprovar-se amb una unanimitat extraordinària. Ara només manquen imitadors.

"L'assemblea declara que si en haver-se de començar el campionat de primera lliga que ha de determinar l'equip campió de Catalunya no hi poguessin prendre part tots els clubs de la dita categoria adherits a la Federació Catalana de Clubs de Fútbol, sempre que fos per causes independents de la seva voluntat i estranyes a l'esport, el nostre Club farà, doncs, de la Federació i a prop dels altres clubs de primera lliga totes les gestions que calguin per procurar que el Campionat sigui ajornat fins que estiguin en condicions de disputar-lo tots els clubs, a fi de que el seu resultat pugui ésser expressió fidel de la veritable vàlua i situació del fútbol de Catalunya. — Sabadell, 26 de juny de 1925."

El magnífic estadi nàutic de Dussel dorf el dia de l'exhibició dels catalans

la seva especialitat. Guanyà l'equip format per Pinillo, Farres, Berdemà i Peredjordi, amb el temps de 2'49". L'altre equip del Barcelona, format per Bruil, Ferran, Pàres, Vives i Bierhalter, hi esmerçà 2'43". Els italians, amb Rimini, Beretta, Valle, Cazzaniga i Sozzi, feren 2'58".

Setè. — Les senyoretes del Barcelona feren una exhibició d'estils, molt acurada. La senyoreta Olivé feu braça; la senyoreta Garcia, crawl; la senyoreta Vigo, over; i la senyoreta Arenas, doble over.

Vuitè. — Salts de palanca i trampolí (Internacionals): Hi va haver salts força ben fets i acurats, especialment els d'En Tort i de l'Artal al qual en la ressenya del primer dia confonguérem amb el petit Puig.

Novè. — Partit de water-polo (Internacional): Rari Nantes contra Barcelona. Els equips, a les ordres de Vilamala, es formaren així:

Rari: Cazzaniga, Beretta, Gavazzi, Cazzaniga, Panza, Valle i Rimini.
Barcelona: Cruells, Gibert, Tusell, Basté, M. Trigo, Gibert (L.) i Bierhalter.

Els italians lluitaren des del començament amb un entusiasme i un dalit fantàstics, per tal d'assolir la victòria que el dia abans no havien pogut obtenir, i desenvoluparen un joc molt interessant i vistós, que fou contrarestat pels del Barcelona. Una modificació en les seves línies li donà un major rendiment. Fou una primera part excel·lent. Els nostres, per obra d'En Trigo a una passada d'En Bierhalter, i En Bibert, marcaren el dos gols. Per a ells, En Valle en marcà un.

A la segona part, i potser en veure que la victòria també se'ls escapava, els italians empraren un joc massa dur que no sempre fou degudament correspost pels nostres. Es veié aleshores de tot menys veritable water-polo. Amb tot, els locals, per obra d'En Trigo, marquen un gol més, per dos els italians, un obra d'En Valle, i l'altre de penalty tirat per Panza.

El Campionat Català de Water-polo, 3.^a categoria

Barcelona A, 6- Club de Mar, 4

En aigües del Club de Mar tingué lloc diumenge propassat el partit de water polo, corresponent al campionat de Catalunya, entre aquest Club i el Barcelona A. Era un dels dos o tres encontres que constitueixen el veritable campionat. La igualtat de forces no podia ésser més equilibrada, i per això veiérem un partit disputadíssim en tot moment, i en el qual el desig de vèncer era extraordinari en tots els jugadors.

Es veieren algunes jugades molt ben portades, però si hem d'ésser sincers, cal convenir que el Barcelona A. era sempre el que duia la iniciativa del joc. Tot l'equip del Barcelona ho féu bé, especialment, però, Palau, Ferran i Pérez. L'Arnó, a la porteria, substituïnt el titular, força encertat. Del Club de Mar ens agradà especialment Serifa. També es destacaren Sanfèlix, Cabani i Prats. Cardiel es refia massa del seu xut, que li valgué, no obstant, dos dels gols que marcà el seu equip. En Baides, arbitrant, encertadíssim, impedit que el joc degenerés. Convé de vegades, i sobretot en partits de campionat, ésser un xic més rigorós que d'habitud. S'eviten moltes coses. Al mig temps l'"escore" era de 2 a 2 a favor del Barcelona A.

FESTIVAL INTERCLUB

Entre l'Atlético i el Sabadell

Diumenge propassat, a la piscina del Club Natació Sabadell tingué lloc aquest festival interclub, i en el qual les lluites per assolir la victòria foren renyidíssimes. Amb tot, l'Atlético aconseguí guanyar en totes les proves, excepció del water polo de segona categoria.

Es així com poc a poc la natació anirà assolint aquell grau de maduresa que tots esperem.

Els resultats tècnics foren els següents:

Water polo tercera categoria: L'equip de l'Atlético format per Lagua, Ferrer, Lerca, García, Muntaner, Pellicer i Cànovas, va guanyar el del Sabadell per 3 a 2.

En la cursa de 100 metres lliure, arribaren: primer, Pros, del C. N. A., en el temps de 1' 26"; segon, l'Artigas, també del C. N. A., en 1' 28" 2-5, i tercer, En Cueto, del Sabadell.

En els 250 metres relleus 5 per 50 l'Atlético amb l'equip Baell, Labarias, Feliu, Pellicer i Gurrea, bat el Sabadell i esmerçà 3' 6".

En els 200 metres relleus estils, també l'Atlético amb l'equip de Pellicer, Lagua, Artigas i Gurrea, i fent 3' 0" 3-5, bat el Sabadell.

L'ordre d'arribada dels 100 metres braça fou: primer, Lagua (A.), 1' 41"; segon, Sierra (A.), 1' 47" 2-5; tercer, García (S.), 1' 49", i quart Domingo (A.), 1' 50".

Es feren salts de palanca, quedant classificats tal com segueix: primer, Jordi, Atlético; segon, Planas, Sabadell; tercer, Lafuente, Atlético.

En el partit de water polo, però, el Sabadell es refiéu de les derrotes soïertes, guanyant a l'Atlético per 3 a 1.

PROVES A TARRAGONA

Amb motiu del campionat de rem, dilluns hi hagueren proves de natació, amb el següent resultat:

Relleus 5 x 50 lliures:

Primer. — C. N. Atlético: Artigas, Pros, Loberias, Pellicer, Gurrea, en 3'42" 4/5.

Segon. — Club Nàtic: Nadal, Gibert, Merelo, Ricoma, Herrera, en 3'45" 1/5.

Relleus 4 x 50 estils:

Primer. — C. N. Atlético: Pellicer, Sierra, Artigas, Gurrea, en 3'46".

Segon. — Club Nàtic: Costabella, Bas, Segarra, Boada, en 3'50" 2/5.

Partit de water-polo:

C. N. Atlético (Félix, Artigues, Sierra, Giménez, Díaz, Pros, Carreras), bat el Club Nàtic (Eloi, Lorenzo, Costabella, Segarra, Boada, Ricoma, Herrera, per 4 gols a 0 (mitja part 1 a 0)).

R E M

A Tarragona sota l'organització del "Club Nàutic" tenen lloc els Campionats de Catalunya en iols

Els tarragonins s'adjudiquen brillantment la clàssica prova del Campionat i la regata de debutants

Amb un brillant èxit tingueren lloc a Tarragona els Campionats de Catalunya en iols, ultra les dues proves de Campionat, dos i quatre, figurava en el programa una regata per a iols a quatre, categoria debutants. Tant en el Campionat com en els debutants, els tarragonins obtingueren una victòria assenyadíssima sobre els seus contrincants, cosa que ja era de preveure en el Campionat, per ésser integrat per bogadors veritablement curts en lluites d'aquesta mena i d'una vàlua positiva. La lluita entre els equips barcelonins solament hom la pogué veure en les regates de debutants, ja que en la de Campionat la tripulació del Marítim es retirà a la segona virada per indisposició del marca i malgrat intentar substituir-lo el timoner.

Els resultats foren:

Aquesta prova fou guanyada pels "defenders" del Tarragona amb una diferència notable sobre l'equip del Marítim, entaulant-se una major lluita entre els darrers, la classificació de la qual fou la següent:

Primer. — "William Tarin", del Club Nàutic de Tarragona, per Pallac, Vila, Prat, Buxó, timoner, Pinet, en 9' 5" 2-5.

Segon. — "Morató", del Club Marítim de Barcelona, per Bigorra, Anet, Olivé, Casademunt, timoner, Banús, en 9' 21" 7-5.

Tercer. — "Marquet", del Club de Mar, per Reig, Guri, Ormat, Manzaneres, timoner, Guch, en 9' 27" 4-5.

Quart. — "Mariana", del Club Nàutic de Tar-

ragona, per Bové, Pallac C., Plano, Rengel, timoner Alsina, en 9' 30".

No havent-se presentat altre equip que el del Club Marítim de Barcelona, integrat per Otin, Català, timonejat per Magarola, s'adjudicaren per "forfait", el Campionat de dos per a 1925, emprant en el recorregut 10' 43" 3-5.

L'equip del Nàutic de Tarragona, format amb elements escollits entre els seus millors bogadors, li fou fàcil imposar-se i vèncer els nostres conciutadans que estaven molt lluny de presentar un equip de classe com era el dels tarragonins.

VI Volta a Catalunya

La més dura prova de l'any: 1.010 km. escalant el difícil Port de la Bona Aigua a 2.100 metres l'autocicle

AUSTIN

5-7 H. P.

pren la sortida un sol cotxe i es classifica sense penalització guanyant la més alta recompensa

COPA D'ARGENT

J. SUBIRANA - Claris, 75 - BARCELONA

Camp Europa

Dies 5 i 12 juliol

Club Nacional de Montevideo

(Uruguais)

Contra

C. D. Europa

(Primers equips complets)

De sortida els vencedors es col·locaren al cap de la cursa, mantenint-la fins al final de faiso brillant, treient tot el rendiment pràctic de la boga suïssa marcada per Sihèntaler.

L'arribada fou:

Primer. — "William Tarin", del Club Nàutic de Tarragona, per Sihèntaler, Dalmau, Alasa, Galofré, timoner Pinet, en 9' 1" 4-5.

Segon. — "Marquet", del Club de Mar, per Esteve, Murià, Sanz, Aulesti, timoner Martí, en 9' 13" 2-5.

L'equip del Club Marítim de Barcelona, com ja havem dit, es retirà a la segona virada, degut a una indisposició del marca.

El triomf de l'equip tarragoní no cal dir que emplenà d'entusiasme l'esportiva ciutat romana, el qual triomf celebrem doblement nosaltres, desitjant que serveixi per avivar l'afició al rem, que sembla quelcom esmortuït entre els atletes del camp. — R. S. O.

Regates internacionals a Lisboa

El Comitè Olímpic Portuguès ha cursat una atenta invitació a la nostra Federació per a les regates internacionals que tindran lloc el dia 12 de juliol al port de Lisboa.

Es condició precisa per concórrer a aquesta prova, que és d'outriggers a quatre, el que els equips es presentin sense bot i la Federació portuguesa facilitarà les embarcacions d'un "stock" que en disposa de construcció idèntica.

Donada la premura del temps amb què ha estat cursada la invitació, creiem difícil poder combinar la nostra participació en aquestes regates.

CICLISME

El Tour de France

5,430 km. en bicicleta

Quan escrivim aquestes ratlles s'han corregut sis etapes del "Tour de France" i el belga Adeli Benoit va al davant de la classificació general amb vuit segons de diferència sobre el seu seguidor immediat, que és l'italià Bottecchia, el vencedor de l'any passat.

Durant aquestes sis primeres etapes s'han registrat 45 abandonaments, restant arrencats 85 routiers.

Entre els eliminats destaquen en primer terme Henry Pelissier, el vencedor del "Tour" de 1923, que ja s'arrencarà mal guarit de les ferides que s'ocasionà en el "Circuit de Paris"; Van de Castelle, que ha estat la revelació de la temporada, i el "touriste routier" Pe, que en la primera etapa semblava disposat a menjar-s'ho tot.

L'esperit d'equip que era la innovació del "Tour" d'aquest any no es manifesta fins després de la tercera etapa. En les tres primeres, els directors esportius de les diferents marques anaven quelcom venuts, cometent-se diversos errors de tàctica que creiem que no tindran conseqüències decisives. Un d'aquests errors consistí que l'equip "Automoto" destinés el belga Werdyk a l'ajut d'Henry Pelissier, quan el primer palesa millors qualitats que el segon; un altre error fou destinar en la segona etapa Francis Pelissier a entrenar el seu germà, malgrat ésser Francis el més pròxim seguidor del líder de la cursa.

Aquestes i altres equivocacions eren, però, inevitables, ja que és difícil preveure abans de la sortida la forma de cada inscrit.

De les etapes recorregudes, únicament en la primera i en la tercera hi hagué una notable diferència en els temps registrats, car en les altres els ciclistes en grup compacte es disputaven a l'sprint el primer lloc, essent vàlid per a un gran nombre el temps del classificat primer.

El "jersei groc" que indica el que va al davant de la classificació general, el portà Bottecchia durant la segona etapa, al final de la qual el cedi al belga Benoit, que el porta encara al final de la sisena.

Heus ací els vencedors de les sis primeres etapes:

Primera: Ottavio Bottecchia, italià.

Segona: Romà Bellenger, francès.

Tercera: Adeli Benoit, belga.

Quarta: Nicolau Frantz, luxemburguès.

Cinquena: el mateix.

Sisena: Ottavio Bottecchia.

La prova per equips ha donat, com era de preveure, un coeficient més alt en les velocitats mitges.

L'equip Alcyon és per ara el que va a la davantera, amb relació a la challenge de regularitat establerta pels organitzadors.

L'equip "Automoto", que era el favorit, resta ara per ara a segon terme, degut principalment a haver estat eliminat Henry Pelissier.

De totes maneres, resulta tan difícil arriscar un pronòstic respecte del possible vencedor com abans que els ciclistes prenguessin la sortida a París. No obstant, la situació dels diversos corredors amb les eliminacions que han tingut lloc i amb el que alguns s'han distanciat dels davanterers, va precisant-se cada vegada més.

L'opinió general és que enguany, com en els Tours anteriors, la victòria es decidirà en els Pireneus o en els Alps, ja que en les etapes de muntanya és on es revela la veritable vàlua dels homes inscrits en aquesta sota tots conceptes formidable prova. Hom espera que en elles Bottecchia reeditarà, les proeses de l'any passat. També Werdyk i Benoit, valors nous, rebran el seu bateig definitiu com a homes del Tour.

Respecte dels homes que per la seva classificació al final de la sisena etapa, poden aspirar al primer lloc hi ha, a més de Benoit i Bottecchia, Werdyk, Beeckmann, Frantz, Aymo i Francis Pelissier,

Una vegada més

Ràpid, formidable
trepador de muntanyes i dur en les dolentes carreteres l'

OPEL

4 H. P.

en la dura volta a

CATALUNYA

1017 km. amb tres cotxes participants obtenen:

2 Copes d'argent

(màxima recompensa) i

1 Medalla d'or

lubrificats amb Oli
PRICE'S

Agents Generals:

Unió Comercial Espanyola, S. A.
Bruch, 166. - BARCELONA

que els segueixen a menys de vuit minuts de distància. Huyse i Alavoine poden, en els Pireneus, millorar la seva situació, però no, segonsensem, passar a la davantera. Quant a Sellier, Christophe i Thys estan, tanmateix, massa distanciat perquè hom pugui esperar la seva victòria.

Les 24 hores de Badalona

Veritablement, les 24 hores a l'americana que organitza "El Mundo Deportivo" per als dies 18 i 19 de juliol, al Velòdrom de Badalona, van prenent increment. S'han inscrit els belgues Dewolf-Stockely, que tan gran impressió produïren en les 24 hores de Sans. Es tracta d'un equip fortíssim que esperem donarà a Badalona molt més joc encara que a Sans, per les millors condicions de la pista, i que des d'ara es pot posar com un dels més directes candidats a la victòria. Aquesta mateixa parella va obtenir el tercer lloc en els últims sis dies de París, i fou la que més es distingí els dos últims dies guanyant voltes. Gràcies als seus esforços, l'equip Van Kempen-Beyl va poder recuperar les voltes perdudes i obtenir la victòria.

Dewolf ha obtingut a més a més el segon lloc en el Campionat de Bèlgica de velocitat, professionals.

Per raons que addueixen els organitzadors s'ha desfet l'equip Bover-Nefatti i s'han format amb Regnier i Llorens els dos nous següents:

Nefatti-Regnier.

Bover-Llorens.

Es dona el cas que ni En Bover ni En Llorens van córrer a Sans contra els indicats corredors belgues, i això farà que vulguin demostrar que tal vegada a ells no els hauria estat igualment fàcil prendre's les voltes que van perdre la majoria d'equips.

Sembla que seguiran altres inscripcions de gran vàlua.

Individuàlment estan inscrits Saura, Espanyol i Bachero, però manca aparellar-los.

També sembla que hi correrà Janer, Tresserras i Sans, de Reus.

Ens prometem gaudir d'unes 24 hores mogudes i emocionants, les més importants ja a hores d'ara que s'han celebrat a Catalunya.

Les 3 hores a l'americana de Reus

Guanya l'equip Sans-Fargas

A la Casa del Poble tingueren lloc les curses a l'americana, durant tres hores, disputades pels següents equips:

Saura-Bachero, Sans-Fargas, Tresserras-Gil, Espanyol-Tresserras, Cebrià-Ferré i Carpi-Domingo.

La parella Sans-Fargas, de Reus, ben prompte de començar es mostraren disposats a donar disgustos, car prengueren extraordinària velocitat, i a la mitja hora de donar voltes l'interès era culminant. Sans-Fargas guanyaren una volta als altres equips.

Saura caigué i es retirà lesionat, corrent sol Bachero, el qual després s'ajuntà amb Espanyol per retirar-se el company d'aquest.

Diverses primes disputades foren guanyades pels corredors Sans-Espanyol i Saura-Carpi.

Però el més interessant fou el manteniment de l'avantatge de Sans-Fargas fins al final de la cursa, la qual fou guanyada per ells, rebent una gran ovació del nombros públic que emplenava el velòdrom.

Com sigui que durant la cursa diversos corredors caigueren precisament al viratge esquerre de la sortida de la pista, el mateix que ocorregué en la cursa anterior, és de creure que l'esmentat viratge és de deficient construcció.

La II Volta al País Basc

(Organitzat pel diari «Excelsior» de Bilbao)

El diari "Excelsior", de Bilbao, s'ha emprès enguany l'organització de la II Volta al País Basc, que tindrà lloc durant els dies 6, 7 i 9 d'agost, d'acord amb el següent trajecte:

6 d'agost: Primera etapa (Bilbao-Pamplona: 220 quilòmetres).

7 d'agost: Segona etapa (Pamplona-Donostia: travessant el país basc-francès: 270 quilòmetres).

8 d'agost: Repòs a Donostia.

9 d'agost: Tercera etapa (Donostia-Bilbao: 195 quilòmetres).

A aquesta cursa, l'única prova internacional que se celebra a la Península, hi han aportat llur inscripció les principals marques de cycles franceses comptant-se fins ara amb la promesa de participar-hi "routiers" de gran talla, com Bottecchia Henri i Francis Pelissier, Ville, Van de Casteele, Mottiat Veurmendel, Freres Debaets, Masson Benoit, Frantz, Sellier, Piccin, Lacquehay, Collen Hèctor Martin, Detreille, Wynsdau, Alavoine, Bellenger, Cuvelier, Muller, Degi i Tiberghien.

Es de creure que els corredors escampats per Espanya no mancaran també a participar-hi, ja que els organitzadors han creat una classificació especial, dotada amb premis importants.

I vagi per endavant la nostra felicitació al col·lega "Excelsior", de Bilbao.

**CONFIRMACIÓ DEFINITIVA DE
LA SUPREMACIA MONDIAL**

Alfa Romeo

La primera marca del món

La cursa més important de l'any

GRAN PREMI D'EUROPA DE 1925

28 DE JUNY

1.er

Alfa Romeo

Pilotat per ASCARI

2.^{on}

Alfa Romeo

Pilotat per CAMPARI

El cotxe més ràpid del món

També vencedor l'any passat del

GRAN PREMI D'EUROPA I GRAN PREMI D'ITALIA, 1924

S. A. Espanyola, Ing. Nicola Romeo i C.^{ia}

Director: R. Andrés G. i Fabiá

Llúria, 73 - BARCELONA - Teléf. 2284 G.

MOTORISME

EL III GRAN PREMI D'EUROPA

Una nova victòria d'Alfa Romeo

Ascari, guanyador de la cursa i de la volta més ràpida

Breu història del Gran Premi

A les darreries de 1922, l'Associació Internacional d'Automòbils Clubs Reconeixgués decidí la creació del Gran Premi d'Europa, l'organització del qual correspondria cada any a una nació diferent, amb la condició que l'Automòbil Club del país designat suprimís, l'any que li pertogués organitzar el Gran Premi d'Europa, el Gran Premi Nacional.

El primer any, Itàlia s'encarregà de l'organització de la cursa, la qual tingué lloc el 9 de setembre de 1923 damunt la pista de Monza (80 voltes igual a 800 quilòmetres). El reglament de la cursa era: 2 litres de cilindrada, 650 quilos de pes mínim.

Aquest primer any hi havia inscrits quatre Fiat, tres Miller (que comptava entre els seus pilots el cèlebre Murphy i el nostre amic Zborowski), tres Benz, tres Voisin i

sobre circuit produí una minva de la velocitat mitjana, ja que Campasi, que la guanyà al volant d'un Alfa Romeo, cobrí el recorregut a 114'208 quilòmetres per hora. Divo, sobre Delage, es classificà segon a poc més d'un minut de diferència.

L'últim any dels dos litres

Al començament d'aquest any es parlà de la modificació del reglament dels Grans Premis, en el sentit de rebaixar la cubicació del motor, i, naturalment, el pes mínim del cotxe. Però ja era massa tard perquè pogués aplicar-se el nou reglament al Gran Premi d'enguany, ja que les cases amb les quals es comptava no tenien temps d'establir els nous models.

El que sí s'ha adoptat enguany és la tendència americana d'ocupar el cotxe únicament el conductor. Efectivament, tal com van les curses avui dia, la presència del mecànic damunt el cotxe no és de gran ajut. Es tan aferrissada la lluita, el guanyador porta tan poc temps d'avantatge als altres, que reparació que necessiti la intervenció del mecànic treu tota possibilitat de classificació, tret de quan la desconeixença dels abandonaments és tradició de la marca.

Considerar les qüestions que suscita la reducció de la cilindrada ens portaria massa lluny, i no és gaire oportuna.

El que hom preveia enguany

S'havien inscrit, demés d'Alfa Romeo i Delage, Sunbeam i Guyot Spécial, o sigui, afegint-hi Bugatti i Mercedes (que no tindrà cotxes llestos fins al Gran Premi de Sant Sebastià), tota la fabricació europea de cotxes 2 litres de cursa.

Es llàstima que Bugatti no hi prengués part, després de la victòria de la Targa Florio, més encara havent demostrat en aquesta darrera prova que els seus cotxes podien fer un bon paper en el circuit de Spa.

Malgrat les inscripcions que hem assenyalat abans, a darrera hora resultà que només Alfa Romeo i Delage prendrien part

al Gran Premi. Així, doncs, la cursa no fóra altra cosa que un match entre les dues marques esmentades. En un cas així els pilots de cada marca preestableixen una tàctica per tal que la seva marca surti guanyadora, sacrificant a aquest interès el lluitament personal.

En el número anterior donàvem les característiques dels cotxes que han corregut, pel qual motiu creiem superflu de reproduir-les.

La cursa de diumenge

El circuit triat per l'Automòbil Club de Bèlgica està situat prop de Spa, i té la forma d'un triangle, 14'914 quilòmetres, que multiplicats per 54 voltes donen un total de 805'356 quilòmetres, xifra aproximadament igual al quilometratge dels altres Grans Premis.

A les deu del matí, amb un públic nombrosíssim i un bon temps, han pres la sortida set cotxes: Thomas (Delage), Ascari (Alfa Romeo), Benoist (Delage), Campari (Alfa Romeo), Divo (Delage), Brilli Peri (Alfa Romeo), Torch (Delage).

Tot seguit Ascari ha pres la davantera, fent la primera volta a una velocitat mitjana de 122 quilòmetres per hora, seguit de Campari i de Divo. Benoist abandonà a la tercera volta, amb el dipòsit rebentat per una pedra.

El cotxe de Thomas té un començament d'incendi a la desena volta, i també es retira. Al cap de 12 voltes abandona també Torch, de manera que dels francesos només resta Divo.

Magnetos Bosch Bugies

A la volta 14 hom fa saber que Ascari ha batut el record de la volta més ràpida, a 129'050 quilòmetres per hora.

La col·locació dels corredors segueix la mateixa a mitja cursa.

Brilli Peri abandona a la volta 28 amb una bal·lista trencada. Divo es detura al ratiuallament a canviar una roda i una bugia, i Ascari es detura després, i torna a engegar tot seguit. L'aturada de Divo el retarda considerablement, i força la marxa, retallant els viratges de manera impressionant.

Ascari, per bé que serví el primer lloc, augmenta encara la marxa i bat el seu propi record cobrint la volta 34 a 130'142 quilòmetres per hora.

Divo es detura, perdent així tota esperança d'assolir el primer lloc, que ja es veu segur als Alfa Romeo. Una altra deturada forçosa de Divo el convenç de la inutilitat de seguir la cursa, i l'abandona.

A la volta 38, Ascari es detura, canvia totes quatre rodes, proveeix d'essència i d'oli i torna a voltar seguit de Campari. La cursa

Magnetos Bosch Bugies

dos Rolland-Pilain. El nombre dels Fiat es veié reduït a dos per haver-se mort Giacone i ferit Bordino en els entrenaments. Un Alfa Romeo inscrit no pogué córrer perquè el seu conductor, Sivocci, també es matà entrenant-se.

Ni Sunbeam ni Bugatti, malgrat ésser cotxes ràpids que tenien probabilitats a llur favor, decidiren de prendre-hi part.

El guanyador fou Salamano, sobre Fiat, a una mitjana horària de 246 quilòmetres i mig per hora.

El segon Gran Premi d'Europa tingué lloc damunt el circuit de Lió, a cura de l'Automòbil Club de França, sota el mateix reglament que l'any anterior.

El circuit de Lió té 23'145 quilòmetres, que s'havien de recórrer 35 vegades, ço que dona un total de més de 810 quilòmetres.

Fou una cursa disputadíssima. De vint cotxes sortits, al cap de 400 quilòmetres encara en corrien setze, dels quals vuit acabaren la cursa. El fet de disputar-se la cursa

GARANTIM

àmpliament tots el nostres models dels cotxes

STUDEBAKER

però no els que s'anuncien amb vistes a una competència deslleial nascuda de la supremacia de la nostra marca

STEVENSON, ROMAGOSA I C.^a

València, 295. — BARCELONA

llavors esdevé monòtona per l'absència de lluita, bé que les velocitats dels dos italians siguin quelcom de remarcable.

Ascari resulta vencedor, ha cobert els 805 quilòmetres del circuit en 6 hores 43 minuts, a una velocitat mitjana de 120 quilòmetres per hora.

Campari assoleix el segon lloc amb una diferència de tres voltes.

Algun comentari

La marca italiana ha assolit una nova i remarcable victòria. Encara que segur de la victòria, Ascari no ha volgut afliuixar, com es diu vulgarment; la prova és que la velocitat mitjana del vencedor d'aquest anys és superior a la de l'any passat.

Alfa Romeo, marca jove, en pocs anys ha assolit una reputació considerable, sobretot per les seves constants victòries en les grans proves europees de velocitat, els ensenyaments de les quals sap aprofitar, com ho demostra que els cotxes inscrits aquest any al Gran Premi són del mateix tipus que els de l'any passat, amb lleus modificacions.

Els Delage havien fet uns bells entrenaments, i, segons es deia, al banc de proves assenyalaven una potència superior als Alfa Romeo, la qual cosa posa més de relleu la qualitat dels cotxes italians, que tot seguit de començada la cursa han pres la davantera sense perdre-la en cap moment.

Una volta del circuit de Spa a 130 quilòmetres per hora és una velocitat remarcable, donada l'estructura del circuit, on abunden viratges difícils, encara que compensats per llargs trossos rectes.

La victòria de diumenge compta per al campionat del món, que s'atorga a una marca, per al qual l'Alfa Romeo ocupa ara una bona situació.

D'ara endavant, aprovat com està per l'A. I. A. C. R. el nou reglament, els vinents Grns Premis es disputaran sota la fórmula 1 litre i mig de cilindrada, sobrealimentació autoritzada, 700 quilos de pes mínim el cotxe buit.

La VI volta de Catalunya

Un altre èxit del Moto Club de Catalunya.—De 15 sortits, 13 arribats després de 1,017 quilòmetres per carreteres de tota mena

El Moto Club de Catalunya ja està tan acostumat a organitzar proves, que sembla que li surtin soles. Cada any es traça el pla d'actuació i el desenrotlla metòdicament. Segons el seu calendari, els dies 21, 22, 23 i 24 del que som havia de tenir lloc la VI Volta de Catalunya, la més llarga de les proves de regularitat, ja que comprenia un itinerari de 1,017 quilòmetres.

La inscripció no havia estat pas gaire nombrosa: 24 motoristes semblaven disposats a voltar quatre dies per aquestes carreteres, però a l'hora de la sortida només 15 empengueren el camí. Es comprèn: perdre dos dies feiners no ve bé a molts amateurs.

Diumenge al matí, doncs, sortiren els 15 per cobrir la primera etapa, que acabava a Olot. Tots marxaren com una seda, sinó que l'Aixelà ha tingut una pana de politxa i una altra de corretja i En J. Figueras una de carburador.

En començar la segona etapa el temps amenaça pluja, i, en efecte, al coll de Santigosa un aiguat arreplega els corredors, els quals, no per això es desmoralitzen i aguanten ensems l'aigua i la regularitat, pugen la collada de Tosses i es troben a Puigcerdà sense mancar-ne cap.

En començar la tercera etapa el temps canvia d'aspecte, i la carretera també, puix que passada la Seu d'Urgell es fa difícil poder arribar a Artesa de Segre a l'hora fixada. Després d'Artesa la carretera segueix dolenta, alguns perden la regularitat amb caigudes i rebentades de pneumàtics, però poden fer les paus i arribar a La Pobla a bon temps.

Ja som a la quarta etapa. El trajecte es desenrotlla ara per la Vall d'Aran, amb carreteres bones i dolentes, en mig d'un paisatge susceptible de provocar una ressenya molt literària, que preferim estalviar als nostres lectors.

En J. Figueras té una altra pana de carburador a Llavorsí, pel qual motiu abandona la cursa. J. M. Figueras, posat a triar entre abandonar la cursa o el seu germà, escolleix la primera solució.

Tots els vehicles, conduïts per gent traçada, pugen satisfactòriament el Coll de la Bona Aigua (2,100 metres). Després de pujar tant, la vista

En mantes curses

prenen part, resul-

ten vencedors els

“pur - sang”

BUGATTI

Copa Acerbo, disputada en el difícil circuit

“d'Abruzzi”

Categoria 1.500 c. c.

1.er CROCE, sobre BUGATTI, recurrent els 510 Km. en 5 h, 35 m. 18 s. 1/5 o sigui a una velocitat mitja de 91,506 Km. per hora.

Categoria 2000 c. c.

1.er MENCIOTI sobre BUGATTI, recurrent els 510 km. en 5 h. 34 m. 18 s. 1/5 o sigui a una velocitat mitja de 91'533 km. per hora.

Els dos es classificaren a pocs minuts del vencedor absolut, malgrat que aquest conduïa un cotxe de molt més gran cubica'ge.

REPRESENTACIÓ GENERAL PER A ESPANYA:

Automóvil Salón

Plaça de Catalunya, 18

Trafalgar, 52 - - Diagonal, 429

no era tan panoràmica com s'esperava, degut a la boira. Plovísqueja fins a Salardú. A Lés, gran arribada amb honors oficials, forces vives, etc.

El matí del 23 és dia de repòs; a la tarda comença la cinquena etapa.

D'Estèrri d'Aneu a Gerri de la Sal, allò no és una carretera, és un fanguissar. Mentre el jurat de Tremp delibera si convé concedir bonificació de temps, en atenció a l'estat del camí, es veu sorprès amb l'aparició dels corredors, tan regulars com sempre, tret d'En Barba, que ha tingut lleus incidents de bugies i pneumàtics. Els vehicles són tancats al parc clos en menys temps del que tolerava el reglament.

La prova de l'engegada, a la sortida de Tremp, començament de la sisena etapa, és superada amb èxit per la immensa majoria.

Prop de Balaguer En Barba cau per culpa d'un carro; el corredor en surt il·les, però no la màquina, que queda sota les rodes. En Barba no es desanima, sinó que l'arrossega a Balaguer, l'arregla i segueix, amb la consegüent pèrdua de regularitat.

La resta d'itinerari (acabament de la sisena etapa, a Tarragona, i començament de la darrera) és coberta amb tota la regularitat desitjable fins a Hospitalet, on plou bastant, i fins a Barcelona, on no plou gaire, però sí el suficient perquè En Subirana i En Cadirat puguin arribar al Moto Club lluint uns grans paraigües amb armadura de fusta (producció aranesa) que motiven l'estupefacció dels transeünts. Després de 1,000 quilòmetres encara queda humor, ço que diu molt a favor de la moral dels nostres motoristes.

Cal dir que els cotxes que duïen En Subirana

De la comprovació de les fulles dels nombrosos controls feta pels senyors Comissaris, n'ha resultat la següent classificació:

COPEES D'ARGENT

Jaume Subirana, autocicle “Austin”, 100 punts.
Manfred Stitger, idem “Opel”, 100 punts.
Josep Buxadé, motocicleta “B. S. A.”, 100 p.
Conrat Cadirat, autocicle “Opel”, 100 punts.
Antoni Renom, side-car “H. Davidson”, 100 p.
Ignasi Faura, motocicleta “B. S. A.”, 100 punts.

MEDALLES D'OR

Josep M. Planàs, autocicle “B. N. C.”, 98 punts.
Joan Aleu, sidecar “H. Davidson”, 99 punts.
Albert Font, autocicle “Opel”, 98 punts.

MEDALLES DE COURE

Enric López, velomotor “De Dion Bouton”.
Antoni Català, motocicleta “Terrot”.
Pau Aixelà, motocicleta “Douglas”.
Pau Barba, motocicleta “B. S. A.”.

Com hem remarcat altres vegades, les curses de regularitat, encara que durin quatre dies seguits, no espanten els nostres corredors, que saben que el Moto Club combina uns itineraris interessants i variats i que l'alta qualitat, com es diu ara, dels corredors i dels vehicles assegura l'èxit més franc en aquesta mena de proves, de la sovintesa de les quals cal felicitar el Moto Club, que no vacilla en organitzar-ne, malgrat saber per endavant el sacrifici que li representen, per la gran quantitat de copes d'argent i medalles d'or i altres metalls amb què premia l'esperit esportiu dels corredors que es classifiquen.

J. C.

El lluit paper del corredor català García en les 24 hores del Mans

Antoni García, constant defensor de la marca Diatto, és una revelació de la cursa en costa de la Rabassada, en la qual es revelà l'any 1923 com un dels conductors d'empenta. En totes les proves on ha pres part ha demostrat que la seva cursa aquella vegada no fou una casualitat, sinó l'expressió de la seva valua, que cada any ha rebut nova confirmació.

En la cursa de les 24 hores del Mans, García ha adquirit consideració internacional, ja que, formant equip amb Bottia, ha quedat classificat per a la final de la Segona Copa Biennal Rudge Whitworth, que s'ha d'adquirir l'any vinent, amb tot i que el cotxe Diatto que pilotava havia de competir amb molts d'altres que eren de cubicació superior.

El corredor català García és el primer conductor de Catalunya que frueix del carnet amb el número 1 de conductor internacional per a curses. Per això i per la seva primera cursa a l'estranger tan ben reeixida, el felicitem cordialment, així com la casa Diatto, que en els seus cotxes harmonitza les exigències del turisme amb les grans velocitats, com tantes vegades ho han demostrat.

FUTBOL

PARTITS AMISTOSOS

La U. E. de Sans bat el Gràcia per 2 a 1, després d'un partit de poc atractiu

Al camp del Gràcia s'hi reuní un nombrós públic per presenciar la lluita entre aquests dos equips, i a no ésser els socis del Sans, que veieren guanyar els seus, no creiem que ningú en sortís gaire satisfet.

Aquesta vegada la fortuna es mostrà desdenyosa amb els jugadors del Club de Gràcia, que feren el poc joc brillant que poguer veure durant els noranta minuts i, per tant, mereixien guanyar.

A la primera part, malgrat ésser bastant anivellada, Pedret hagué d'intervenir més que Palau, ja que davanters i mitjos graciencs atacaren amb més encert. A la segona part el domini dels graciencs fou gairebé absolut, mes la poca fortuna i l'excel·lent tasca del porter del Sans impedí que tan sols poguessin igualar.

Els gols foren marcats tots al primer temps. Una combinació entre Mejias i Sastre acaba amb un xut del darrer, que valgué al Gràcia el seu únic gol, fet als pocs moments de començar l'encontre. Als 15 minuts, Feliu empatava aprofitant una bona passada de Monleon, i als 25, en disputar-se un córner, Martínez marcà el gol de la victòria.

En conjunt, el partit no passà de mitjà, i encara pot qualificar-se així pel joc fet pel Gràcia, ja que el Sans, malgrat la victòria, tingué una tarda dolenta de debò. Hom pot sols fer esment, pel seu encert, de Pedret. Al Gràcia, els mitjos es distingiren força. Junt amb Palau, Mejias i Sastre, i a estones els exteriors, són d'esmentar especialment. Debutaren dos jugadors a les fileres roges. Ni l'un ni l'altre feren cap grossa impressió, en particular Goiri demostrà estar molt verd encara per a equips de categoria.

La pesadesa del partit es veié complicada amb les nombroses faltes tocades. D'aquestes el Sans, jugant brut en excés, s'endugué la part del lleó. No cal dir que els recursos emprats pels sansencs, amb persistència digna de millor causa, enutjaren el públic, per bé que no hi hagués cap incident remarcable. Jugant de la manera que jugà diumenge no cal dir que la Unió de Sans no hi guanyarà pas gens, i si s'anirà teixint una aurèola no gaire envejable.

Arbitrà el senyor Aramburu, força discretament. Només abusà tocant mans involuntàries.

Els equips s'arreglaren com segueix:
Sans: Pedret, Perelló, Moltó, Soligó, Gularons, Abad, Puig, Peidrò, Feliu, Martínez i Monleon.
Gràcia: Palau, Saura, Martí, Calatayud, Sales, Cortès, Lapena, Mejias, Sastre, Goiri i Orriols.

S.

El Martinenc bat netament el Gràcia per 3 a 1

Un partit el resultat del qual s'adiu exactament amb l'actuació dels jugadors va ésser el celebrat dilluns al camp del Martinenc, entre aquest equip i el del Gràcia F. C.

Apenes començà l'encontre que ja els del Gràcia marcaren a favor seu el primer i únic gol, degut a Mejias, en un batibull ocorregut davant la porta de Leal.

Poc després, no obstant, el joc va concretar-se agafant les característiques amb què se sostingué durant tot el primer temps i part del segon.

Així fou obtingut per als de Sant Martí l'empat, degut a Mariné, accentuant-se un marcat domini de la davantera martinenc que, de jugar més ràpida, hauria pogut apuntar a favor seu un resultat més brillant encara que l'obtingut.

Els de Gràcia semblaven una mica desconcertats o desavinyats, no formant el conjunt harmònic que era d'esperar. Goiri, però, es féu notar per la seva rapidesa en algunes belles arrencades, que no donaren el fruit desitjat.

Palau, en el primer temps, es veié fortament atacat per la davantera enemiga, tenint ocasió de revelar les seves aptituds en diverses ocasions que feien témer una nova introducció a la seva porta. Aquesta fatalment havia d'ésser apuntada i el que no aconseguiren els del Martinenc amb llur esforç, digne d'elogi, ho regalà Saura, el qual introduí la bola a la pròpia porta en intentar llur-la al porter amb el cap.

Val a dir que aquest jugador semblava que hagués perdut la nit perquè no va ésser aquesta l'única badada de la tarda, sinó que gairebé sempre es mostrà com un perill per a Palau.

Malgrat que el factor sort semblés haver intervingut a favor dels jugadors del Martinenc, pocs partits marquen un resultat tant just com l'obtingut. A mitja segona part sembla que el joc prenia una visible animació, que anà fent créixer l'interès i concentrant ben sovint l'atenció dels espectadors a la porta gracienc, que es veié traspasada per tercera vegada gràcies a Lakatos, el qual esborrà així la taca de la seva actuació, reveladora d'una certa apatia durant la primera part.

I no es marcà cap més gol. Però el joc anà gradualment fent-se emocionant, esdevenint magnífica l'actuació del petit Creixell, que va revelar-se com el més valent de la colla. Amb tot, a mesura que l'emoció s'accentuava en les jugades els graciencs semblaven més i més desconcertats, arribant a emprar un lamentable joc dur, que donà lloc a un d'aquests incidents que sovint passen sobresortint l'actuació de Rodríguez i Samsó.

En resum, el Martinenc demostrà posseir sobre el Gràcia una visible superioritat per quant, sense apellar a recursos extrems i amb marcada facilitat apuntà al seu favor el resultat obtingut.

Arbitrà el senyor Comorera.
 Els equips s'arreglaren així:
F. C. Martinenc: Leal, Batet, Rodríguez, Comorera, Samsó, Creixell, Vilari, Lakatos, Mariné, Calvo i Urrutia.
Gràcia F. C.: Palau, Saura, Agustí, Calatayud, Centelles, Cortès, Goiri, Mejias, Urrutia, Orriols i Carpió.

El Júpiter i l'Iluro de Mataró fan match nul

En fútbol és on hom rep les més grans sorpreses: equips i jugadors notables, reconeguts com valors en la categoria on figuren, de tant en tant executen exhibicions pobríssimes. Júpiter i Iluro de Mataró, el dia de Sant Pere, lluitaren per tal de mostrar al nombrós públic encabit al camp del Poble Nou les particularitats d'aquesta mena de partits. Només a la segona part, al començament, l'Iluro lluità amb encert, estacionant el joc al terreny de l'Iluro. Si descomptem aquests minuts de pressió llunanca, res no va passar de notable i que donés la sensació que el campió del Grup B es trobava en el camp.

A la primera part el joc fou molt mogut. Centra l'Iluro i Castellet, en una passada retrassada lliurà la pilota a Carbó, el qual arrenca molt furient, passant la bola, a pocs metres del gol, a Canet, el qual per xutar massa creuat perd un punt per als seus. Passat aquest moment de perill, seguíx un inacabable piloteig, amunt i avall, sense arribar cap vegada a la zona de perill respectivament.

El Júpiter és qui tanmateix exerceix més pressió. No és que es mostri superior a l'Iluro; només arrenca des individuals fan que exerceixi un lleuger domini sobre els de Mataró. L'atac, per tant, perd tota l'eficàcia, car altrament si en arrencar s'hagués fet amb la intenció necessària i Galicó, des del seu lloc, hagués treballat bé les diferents línies donant el conjunt necessari, com altres vegades li hem vist fer, el Júpiter s'hauria imposat i a hores d'ara compliria amb una altra victòria.

L'únic perillós de l'atac del Júpiter fou Gil. La seva ala va ésser la més treballadora i l'única que durant la partida, i sobretot a la segona part, s'esforcia donant feina a Comas i a Florensa. Llàstima de manca de joc que tingué. Es de creure que si les pilotes que passaven a Gomila les hagués donat a ell, l'atac hauria pres més vigor i més precisió.

El Júpiter aconseguí a la segona part un gol, entrat per Santamaría, i que l'àrbitre anul·là per off-side.

En aquest partit, dins la grisor general, va mostrar-se l'Iluro en forma que no desmollirà gens al seu contrincant. El resultat que va obtenir és força afalagador. Un empat en camp foraster i jugant contra el líder del seu grup és un bon resultat. Pel treball que va desenvolupar l'equip es va fer mereixedor de la victòria. Ja hem dit més amunt la impressió de l'atac aferrissat al qual es lliurà al començament de la segona part.

L'equip, que va sofrir alteració, ja que Leonart, al finir la primera part, es va retirar, essent substituït per Bagó, i sortint Clos a tancar el buit que a l'ala dreta havia deixat aquell, es va lluitar a l'ofensiva. La línia d'atac, amb el reforç de Clos, va guanyar, car aquest jugador va saber imprimir a la davantera l'impetuositat necessària perquè l'atac esdevingués eficaç. S'ha d'atribuir a un excés de preparació davant de gol la infructuositat dels atacs al marc d'Ibars, ja que són dignes de remarcar aquests deu minuts de joc mataroní. El domini es deixà sentir damunt el Júpiter. Foren uns moments de càlid entusiasme en els quals el gol semblava inevitable. Aquest no va obtenir-se, no precisament per la defensa que efectuà el tercer Ibars-Calvo-Martín, sinó per l'excés de passades i combinacions de què gallejaren els groc-negres.

D'aquests cal remarcar la tasca força reeixida de Canet i Clos, a la davantera. La línia de mitjos de l'Iluro complí. Florensa va fer una bona defensa del seu marc, eficaçment ajudat per Comas.

Gil, pel Júpiter, e qui s'endugué els aplaudiments de la concurrència. La defensa i el porter, Ibars, desenvoluparen un gran joc, salvant veritables situacions de perill.

Júpiter: Ibars; Calvo, Martín; Palanca, Galicó, Montoliu; Gil, Santamaría, Silvestre, Ferrando i Gomila.

Iluro: Florensa; Mauri, Comas, Verdier, Carbó, Leonart; Bagó, Solé, Castellet, Canet i Danfs.

A SABADELL

A honor del porter «atlètic», Andreu, juguen el Terrassa i Atlètic, empatant a un gol

En partit a honor de l'Andreu, el conegut porter de l'Atlètic, jugaren diumenge l'equip esmentat i el Terrassa.

El camp presentava un aspecte brillant, havent-hi una concurrència poques vegades igualada.

A les ordres de Baonza s'arreglaren els equips de la següent forma:

Terrassa: Barceló, Clauvella, Homet, Papell, Helbig, Kaiser, Frisart, Canals II, Gràcia, Broto i Pedrol.

Atlètic: Andreu, Sorribas, Pujol, Salomó, Gironès, Coreces, Ramos, Agulló, Mota, Pons i Galofré.

Els dos capitans dels clubs en lluita ofereixen un ram de flors a l'homenatjat. Ram que el brinda a la seva senyora mare. Molts aplaudiments.

Tirà el kick-off un nen i recull la pilota Papell, quedant començada la partida que per cert no va donar-nos gaires moments selectes. Fou bastant grisa i només els primers vint minuts de la segona part aconseguiren interessar.

La primera part acabà sense que es marqués cap gol. Als dotze minuts de represa la partida Agulló, d'una manera força brillant, va recollir la bola que li lliurà Ramos i que acompanyà Pons a la xarxa.

L'empat fou aconseguit per Gràcia, en una ocasió que sols jugaven vuit jugadors pel Terrassa. Helbig es retirà, lesionat, deu minuts abans d'acabar-se la primera part. Canals fou expulsat per l'àrbitre per haver-se insolentat amb ocasió d'amonestar-lo en assenyalar una falta, i Broto tampoc es trobava en aquest moment en el camp de joc per indisposició.

Els millors pel Terrassa foren Homet, Pedrol i Gràcia. Per l'Atlètic la línia de mitjos i Andreu.

A TARRAGONA

El Gimnàstic, reforçat per Samitier, Píera i Sagi, empata amb el Martinenc, a 2 gols

Al camp del Gimnàstic s'ha celebrat aquest partit, que acabà amb el resultat d'empat a dos gols.

El Gimnàstic jugà millor a la primera part, havent-se deixat imposar pel Martinenc a la segona, ja davantera del qual fou la millor línia que veírem en el terreny.

La presència en el terreny de joc dels internacionals Píera i Samitier, i de Sagi, cridà una concurrència molt nombrosa, registrant-se una de les bones entrades que es recorden al Camp d'Esports. Quan aquests jugadors es presentaren amb la mateixa samarreta que els gimnàstics foren xardorosament ovacionats.

No cal dir que la principal atenció dels espectadors fou per l'actuació dels tres jugadors esmentats, dels quals Píera i Samitier tingueren moments brillantíssims, si bé no s'esforçaren gaire en anar a cercar joc, aprofitant només les pilotes que rebien. Sagi Barba ha mostrat més entusiasme i les seves arrencades sovintejaren. Els jugadors locals han procurat cedir-ho tot als tres asos i d'aquesta forma no hem vist el joc peculiar de l'equip.

El Martinenc ha fet un gran partit, i malgrat trobar-se amb dos gols a zero en començar la segona part, no ha decaït gens ni mica, ans al contrari, ha apretat de valent fins aconseguir l'empat.

Leal: Rodríguez, Batet, Comorera, Samsó, Creixell, Urrutia, Lakatos, Ribes, Calvo i Urrutia eren els jugadors martinencs.

Llao: Calabulg, Villaró, Balart, Pujol, Casas, Píera, Solillos, Samitier, Álvarez i Sagi, els gimnàstics.

A GIRONA

El Júpiter no fa més que empatar a 1 gol amb la Unió Esportiva de Girona

Al camp de Vista Alegre jugaren diumenge passat un partit el Júpiter (campió del Grup B), i la U. D. Girona, campió de la comarca, empatant a un gol.

L'àrbitre, senyor López, va arreglar els equips així:
Júpiter F. C.: Ibars, Ortí, Martín, Palanca, Galicó, Jetró, Climent, Senzena, Montoliu, Santamaría i Silvestre.

U. D. Girona: Ganchia; Fàbregas, Soler, Codina, Stamper, Feliu, Dauzà, Escuder, Costa, Vinyes i Pons.

Durant la primera part dominà netament la U. D. Girona, no aconseguint marcar. El Júpiter va fer molt pocs arrencades, no posant en perill la porta defensada per Ganchia. A la segona part la cosa canvià completament, passant a ésser dominadors els xicots del Júpiter, encara que no fos tant aclaparador el domini com el dels gironins durant el primer temps.

Del Júpiter ens agradaren tots, especialment els mitjos i defenses.

De la U. D. Girona ens van satisfer els mitjos, Fàbregas, que féu un partit magnífic, com ja ens hi té acostumats, i Vinyes.

El gol del Júpiter el marcà Santamaría, si mal no ho recordem, i el del Girona, Dauzà.

I el Terrassa hi és batut per 4 a 0

Dilluns, a l'estadi de Vista Alegre, han jugat la U. D. Girona contra el Terrassa F. C. Arbitrat En Roset, força desconcertat.

Equip del Terrassa F. C.: Sabater, Massagué, Homet, Sagarra, Papell, Kaiser, Frisà, Closellà, des dels quinze minuts, Argemí, titular de l'equip, Gràcia, Canals i Pedrol.

U. D. Girona: Ganchia; Fàbregas, Bosch, Codina, Palau, Feliu, Pons, Escuder, Soler, Vinyas, Roca.

La U. D. Girona ha jugat més bé que el Terrassa, aconseguint batre'l per 4 a 0.

Durant tot el partit la iniciativa del joc ha estat portada per l'equip local, dominant més que els terrassencs. Repassant l'actuació individual dels equips, hem de dir que Sabater no ha convengut; la defensa Massagué-Munet, més bé a la segona part que a la primera; els mitjos: Sagarra excel·lent, Papell i Kaiser regulars; dels

F. VEHILS VIDAL

2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

PREUS EXCEPCIONALS EN
CAMISES DE PLATJA

EN BATISTA, CÉFIR I SEMISEDA

a 10 pessetes

CAMISES COLOR RECLAM

AMB 2 COLLS I UN PARELL DE PUNYS

a 8 pessetes

SEMPRE GRANS DESCOMPTES

davanters, Frissà força dolent, l'Argemí, Gràcia, Canals, regulars; Pedrol el millor de tots cinc.

De l'equip gironí, porter i defenses excel·lents (tant de bó sempre estessin així); els mitjos Feliu, magnífic, Palau en el segon temps més bé que en el primer; Codina igual que el seu company; Feliu, dels davanters, com Roca, Vinyas, Soler i Escudor, molt bé. Pons, regular. Cal remarcar que ha tornat a jugar de davant centre En Soler, que ha fet un partit admirable.

A REUS

L'EUROPA GUANYA PER 3 A 0 I PER 4 A 3

El primer, fou un partit competitiu en extrem, ja que les línies de mitjos i de defenses jugaren de manera esplèndida. Finí la primera part amb un gol a favor de l'Europa, marcat per Cros.

Mallorquí passà a mig i Magrinyà a davant, a causa d'haver estat lesionat el primer, i durant aquesta segona part l'Europa s'apuntà dos gols més, obra de Cros i de Arma aquest darrer d'un xut llarg.

Els millors: Pellicé, Vidal, Serra i Pelaó, per l'Europa, i Gil, Queralt i Vernet pel Reus.

En el segon match l'Europa s'arreglerà com en l'anterior:

Bordoy, Serra, Alcoriza, Artissús, Pelaó, Maurici, Pellicé, Arma, Cros, Cella i Vidal.

No així el Reus, que per resultar lesionats Mallorquí, Magrinyà i Corrons, ha presentat l'equip integrat per: Ballvé, Gil, Queralt, Vernet, Monfort, Salvadó, Domingo II, Port i Margalef.

Però la manca de titulars fou d'efectes a la inversa, puix tot l'equip ha jugat de manera notabilíssima, imprimint tanta de voluntat i d'entusiasme al joc que als deu minuts Fort obria el marcador a favor del Reus, apuntant-se un gol d'un xut creuat que Bordoy no pogué evitar.

La davantera de l'Europa reacciona cercant l'empat, el qual no és obtingut fins en finalitzar la primera part, d'un bon tir de Cros.

En començar la segona part, Cros marca el segon gol i el Reus posa en perill continuat el marc de Bordoy, i gràcies a l'enorme actuació d'aquest els reusencs no aconseguen els seus propòsits.

Cella marca el tercer gol, i l'atac local es fa insostenible, marcant Domingo II un gol de manera superior, i al cap de poca estona Fort, d'una mitja volta, obté l'empat enmig d'una formidable ovació.

L'Europa no s'hi conforma i ataca fortament, emprant un joc dur que promou protestes del públic.

A les acaballes del partit, després d'un corner contra el Reus, Cros marca el quart i últim gol per al seu equip.

Arbitrà Vilalta regularment. L'equip local ha jugat bé i amb entusiasme, i bé mereixia l'empat, sobresortint tota la ratlla davantera i Vernet per als mitjos, essent el millor Balbé.

Vilafranca del Penedès

Diumenge passat se celebrà, al camp local, un partit entre el Foment, de Molins de Rei, i el F. C. Vilafranca, el resultat del qual fou favorable a aquest últim per dos gols a cap.

La primera part transcorregué amb un domini alternat, però no es veié bon joc.

A la segona part els groc-vermells dominaren completament, desenrotllant un bell joc de combinació, que sorprené a tothom. No aconseguiren marcar més que un altre gol, obra de Ló, en rematar amb el cap un centre de Ferré, gràcies a l'excel·lent actuació dels defenses forans i també a la poca decisió de la nostra davantera, en la qual es notà l'absència de Cundet.

Pel Foment sobresortiren, ultra els defenses, l'exterior esquerra, el davant centre i el mig dreta.

Pauli, Juvé, Ferré, Almirall i Guasch foren els millors pel Vilafranca. Ló, que es presentà per primera vegada davant el públic vilafranquí no tingué una tarda molt encertada.

LLEYDA

CURSES CICLISTES

La diada de Sant Pere tingué lloc, al velòdrom del Camp d'Esports, unes curses ciclistes organitzades pel Club Ciclista Lleydat, corrent-se, a més a més, el campionat social de velocitat.

gueren part: Vidal S., Vidal (R.), Carulla, Ruestes, Es. Primera cursa (20 voltes, 5 quilòmetres). — Hi prentevé, Fort, Bonell i Solanes. Guanyà Bonell, seguit de Fort i Carulla.

Segona cursa (40 voltes, 10 quilòmetres). — S'arregleraren: Almacelles, de Lleyda; Domingo i Gil, de Barcelona; Mardesa, de Valls. L'ordre d'arribada fou: Gil, Almacelles, Domingo i Manresa.

Tercera cursa (campionat social de velocitat). — Es corregueren diverses curses eliminatòries de 10 cada una, i per fi es quedaren classificats per a la final Carulla, Esteve i Fort, guanyant l'Esteve després d'una aferrissada lluita, el títol de campió.

FUTBOL

Amb el nom de reserva de l'Espanyol, ha jugat un equip barceloní contra el Jovenut, dos partits que acabaren amb el resultat de 2 a 1 i 1 a 0, respectivament, a favor dels locals, els dies 28 i 29.

Eren els equips:

Espanyol. — Asensi, Moyano, Puig, Duc, Torelló, Riera, Sagi Barba, Alfaro, Quadran, Inglès i Monlion.

Jovenut. — Prenafeta, Argiles, Martí, Pomoda, Castillo, Garcia, Ribé, Miquel, Agustí, Costa i Farré.

Al camp del Lleyda diumenge no hi hagué cap partit, jugant-se'n un dilluns entre dos equips combinats del mateix cercle.

OLOT

Els dies 28 i 29 hi hagué dos partits amistosos de futbol contra el Jovenut del C. D. Europa d'aquesta capital i el primer de l'Olot F. C., assistint-hi força públic.

L'Olot va estar bé el primer dia, en que el joc fou de domini intermitent, però a la primera part del segon partit estigué descohesionat en totes les línies. En el segon temps, gràcies a les modificacions introduïdes, jugà millor. El domini dels forans fou evident sobre els locals, i cal remarcar En Roca a la defensa i En Lluçà que acudí arreu.

Durant el primer partit ni uns ni altres marcaren cap gol, i durant el segon a les acaballes els locals feren el de la victòria.

ELS CLUBS CATALANS, A FORA

Resultats obtinguts
L'Espanyol ha jugat contra el València, empatant diumenge a un gol, i dilluns perdent per 2 a 0, havent produït no obstant una bona impressió.

L'Avenç també a València, ha jugat amb el Llevant; el primer partit el perdé per 3 a 0.

El Manresa ha vençut el Mahó per 1 a 0 i per 4 a 2, respectivament.

El Badalona, a Múrcia, empatà el primer dia a cinc gols, i el segon dia guanyà el Múrcia per 1 a 0.

ATLETISME

DIUMENGE, A TARRAGONA

Els Campionats de Catalunya

Un acord lamentable de la Federació

La Federació Catalana d'Atletisme ha donat la nota que publiquem a continuació:

"Com sigui que en els pròxims campionats de Catalunya d'Atletisme a celebrar el pròxim dia 5 a Tarragona existirà una classificació única inter-clubs, i trobant-se actualment alguns dels nostres millors atletes impossibilitats de fer ús en tots els seus extrems de la llicència que els ha estat estesa per la Reial Confederació Espanyola d'Atletisme, complint així amb l'estatut en aquest respecte, des d'aquest moment queda oberta, al local social del nostre primer organisme atlètic, la llista d'inscripció per poder prendre part en els esmentats Campionats regionals d'Atletisme, advertint que les inscripcions hauran d'ésser formulades directament, i per lletra oficial, pels Clubs a què pertanyin els respectius atletes, a excepció dels ja qualificats com a independents, que podran fer-ho personalment.

Cada Club podrà inscriure els atletes que cregui convenient."

La nota, com pot apreciar-se, és del tot incompreensible, es contradiu i està mancada de sentit.

De deducció en deducció hem pogut saber que la Federació ha pres l'acord de no permetre als atletes que fins ara han defensat els colors del "Barcelona", que prenguin part en els Campionats de Catalunya, tota vegada que tenen prohibit poder representar-lo, i la llicència de la Federació Espanyola, que no té previst el cas en el seu Reglament, no permet tampoc córrer com a independents.

Creiem que la Federació ha sofert una grossa equivocació en prendre aquesta resolució tan exagerada, ja que existeixen mil procediments perquè els atletes abans esmentats puguin participar legalment i sense falta a ningú en els Campionats d'enguany, que amb tant d'interès i amor propi estan preparant els directius del Club Gimnàstic de Tarragona.

Cal tenir present, abans que res, que els Campionats de Catalunya, pel sol fet de constituir la manifestació atlètica més important que se celebra aquí, han de celebrar-se amb tot l'esplendor possible, i, per tant, tots els esforços han d'anar lligats a assolir aquest fi, i contribuint, a més a més, al magnífic esforç que els entusiàstics tarragonins estan fent. Encara s'hi és a temps de pensar-hi i de prendre's les degudes disposicions perquè el vinent dia 5 l'èxit més rotund coroni l'organització dels Campionats d'enguany.

Per dissort, l'acord pres pel Consell Regional de la F. C. d'A. privarà als atletes Palau, Bellmunt, Roca, Junqueras, Cebrià, Anfrons, Pinyol i altres de positiu valor, el poder defensar el seu lloc a llurs especialitats respectives; això ens impedeix també a nosaltres poder comentar degudament, tal com seria el nostre gust, l'actuació probable dels nostres homes sobre el camp del Club Gimnàstic.

A falta d'aquests elements, seran comptades les proves que tindran interès. Pel que fa referència a marques, excepció de les que pugui efectuar En Miquel en els 1.500 i 5.000 metres, i que esperem seran bones, potser àdhuc sense lluita millors que algun record espanyol, només ens queda l'esperança del que puguin fer els nois de Tarragona, tots en una forma esplèndida.

També és digna d'atenció l'actuació de l'Olivé, de Badalona, del qual pot dir-se que ha estat l'única revelació de la temporada.

I aquí queda resumit tot el que ens permet objectar el descabellat acord federatiu.

LLUIS MELENDEZ.

De tot arrèu

El record del món dels vint quilòmetres acaba d'afermar-se'l novament la petita república de Finlàndia gràcies al vell corredor Sipilä, que a l'edat de trenta quatre anys ha demostrat estar en la millor forma.

Diumenge passat, durant una reunió internacional celebrada a l'Estadi d'Estocolm, millorà el record del món

dels vint quilòmetres, assolint el meravellós temps d'1 hora, 6 minuts 28 segons 9/10. L'antic record del món oficial, pertanyia al seu compatriota Kyronen, en 1 hora 7 minuts 7 segons 1/5. De totes maneres cal tenir present que l'Speroni, l'any 1914, va córrer la distància en 1 hora 6 minuts 36 segons, sense haver estat homologada aquesta proesa per la I. A. F.

L'alemany Houben, justament considerat com el millor sprinter mundial en el moment actual, ha cobert altra vegada els 100 metres en l'excel·lent temps de 10 segons 6/10, durant la reunió internacional darrerament celebrada a Berlín.

Paddock i Murchison, els dos amateurs (?) americans de més fama mundial per les seves gestes en les curses d'sprint, acaben de fer el més espantós ridícul tot just arribats a Europa. Fou a Berlín, el passat diumenge.

La decepció va ésser general en veure que Paddock era eliminat a la seva sèrie, i que Murchison es classificava a cinquè lloc en la final. Cal remarcar que els dos americans havien arribat a Berlín poques hores abans de la prova, i continuaran ara la seva estada per Alemanya, on prendran part en diverses reunions.

Es ben cert l'adagi català que diu "Agafa fama i posat a jeure".

El record espanyol dels 100 metres ha estat igualat pel base Ordóñez, el qual durant la reunió darrerament celebrada a Vitoria ha cobert la distància en 11 segons.

Ha estat sempre la nostra opinió que l'Ordóñez era el millor sprinter peninsular, i esperem que tindrà encara noves ocasions per demostrar-ho.

Diu un diari del Nord que Ferran Labourdette, actual campió d'Espanya dels 400 metres, durant el campionat militar francès i defensant els colors del quart grup d'infanteria (cal remarcar que Labourdette és francès), ha cobert els 400 metres en el remarcable temps de 52 segons.

Tal com vàrem anunciar la setmana passada, Eric Liddell, el famós pastor protestant, campió olímpic dels 400 metres, va intentar a Edimburg batre el record del món de les 300 iardes, sense que pogués aconseguir-ho, limitant-se a igualar el record britànic, que des de fa molts anys pertanyia a Haiswelle, en 31 segons 1/5. A més s'adjudicà el campionat d'Escòcia de les 220 iardes en 23 segons 2/5.

Com ja diguérem, Liddell s'ha acomiadat de les pràctiques atlètiques perquè marxa a la Xina com a missioner.

La Federació Espanyola d'Atletisme ha acceptat com a assessors tècnics els delegats de les Federacions Catalana, Guipuscoana i Castellana, senyors Calvet, Iguarán i Emili González, quedant així complert l'acord pres en la darrera assemblea peninsular.

PILOTA BASCA

Al Club Bascònia

Com de costum s'han jugat tres partits entre socis d'aquest Club, el diumenge i el dia de Sant Pere, essent el que més interès havia aconseguit despertar el de desempat o semifinal que va jugar-se entre les parelles Balet-Bo (J.) contra Pons (I.)-Olamendi. Varen guanyar aquests darrers després d'una formosa lluita molt igualada.

D'en Pons cal dir que fou el millor dels quatre, jugant cada dia més segur, confirmant l'opinió que donàrem en veure l'actuar en aquest frontó. Amb el resultat d'aquest partit queda, doncs, eliminada la parella Balet-Bo (J.), havent-se de jugar el propi vinent diumenge l'últim partit d'aquest concurs entre Pons-Olamendi contra Patau-Roviroso, essent la parella que surti vencedora la que haurà guanyat les insígnies ofertes per la Germandat de Pilotaris i el senyor Joan Codina Menta.

Ultra aquest partit se'n celebrà un altre a pala i un altre a cistella, força interessant, entre Rigau-Urriarte contra Jaumà-Azcue. Amb tot i el molt que va jugar Ozcue, va tenir de veure's vençut per sols 4 punts, davant del joc desplegat per Rigau, que, especialment des de la segona desena va estar molt bé.

En Jaumà també va jugar força, però usant massa la deixada, ço que en un principi va poder col·locar-ne alguna molt bé, en veure que sempre es repetia la mateixa jugada va col·locar-se Rigau, i en agafar la pilota a l'1 i 2 quadros, no cal dir que li representava el punt.

Dilluns varen jugar, primer, Escudero (E.)-Génova contra Sunyer-Escudero (P.), guanyant aquests per 35 a 26. El segon partit a pala ens ha ofert l'ocasió de poder admirar l'actuació del notable aficionat Iñarra, que, acompanyat de Larrinaga, ha vençut a Barron-Navarro per 35 a 31.

Per últim han jugat Patau-Urquidí contra Pons-Vidal, guanyant els primers per bona diferència de punts, degut al poc afortunat que ha estat en Vidal, en el qual es notava el poc coneixement d'aquest Frontó, puix que condicions en té, i no dubtem de veure'l molt millor en altres ocasions.